

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 549/2018-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], vo veci namietaného porušenia základného práva „*na spravodlivý súdny proces a práva na vlastníctvo*“ postupom a rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 4 C 179/2010 z 28. októbra 2016, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 Co 23/2017 z 22. novembra 2017 a vo veci namietaného porušenia „*práva rovnosti občanov, práva na súdnu ochranu a práva na vyslúženie spravodlivosti*“ postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 119/2018 z 21. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“),

ktorou namieta porušenie základného práva „na spravodlivý súdny proces a práva na vlastníctvo“ postupom a rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 179/2010 z 28. októbra 2016, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 25 Co 23/2017 z 22. novembra 2017 a vo veci namietaného porušenia „práva rovnosti občanov, práva na súdnu ochranu a práva na vyslúženie spravodlivosti“ (ďalej len „v sťažnosti označené práva“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 119/2018 z 21. júna 2018.

Z príloh pripojených k sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu domáhal určenia hranice pozemkov v katastrálnom území [REDACTED] zapísaných na [REDACTED] ako parcela č. [REDACTED] a parcela č. [REDACTED] v jeho vlastníctve a pozemkami zapísanými na [REDACTED] ako parcela č. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a č. [REDACTED] vo vlastníctve žalovaných [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], podľa geometrického plánu č. 7/1945 z 23. februára 1945 a zároveň určenia vlastníckeho práva k zabratej časti pozemku z parcely č. [REDACTED] a č. [REDACTED].

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 C 179/2010 z 28. októbra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že:

„Súd žalobu na určenie hranice pozemkov v kat. úz. [REDACTED] parc. č. [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] vo vlastníctve žalobcu a parc. č. [REDACTED], parc. č. [REDACTED], parc. č. [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] vo vlastníctve žalovaných v 1. a 2. rade podľa geometrického plánu č. [REDACTED] zo dňa 23. 02. 1945 zamietá.

V časti určenia vlastníckeho práva k zabratej časti pozemkov z parc. č. [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] v kat. úz. [REDACTED] súd konanie zastavuje.

Súd určuje, že hranicou medzi nehnuteľnosťami žalobcu v kat. úz. [REDACTED] zapísanými na [REDACTED] ako parc. č. [REDACTED] zastavané plochy a nádvoría o výmere [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] záhrady o výmere [REDACTED] a nehnuteľnosťami žalovaných v 1. a 2. rade zapísanými na [REDACTED] ako parc. č. [REDACTED] zastavané plochy a nádvoría o výmere [REDACTED] par. č. [REDACTED] zastavané plochy a nádvoría o výmere [REDACTED], parc. č. [REDACTED] záhrady o výmere [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] záhrady o výmere [REDACTED] je čiara označená na grafickom náčrte

tvoriacom prílohu č. 1. 1 a prílohu č. 1. 2 znaleckého posudku č. 2/2014 znalkyne [REDACTED] vyhotoveného dňa 10. 01. 2014, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku, číslicami 13, 113, 105, 102, 101, 120, 37, 1-255, 109, 38 (hrubá červená čiara), 117, 121, 116, 524-1 (hrubá zelená čiara).

Žalobca je povinný vypratať zabratú plochu z nehnuteľností v kat. úz. [REDACTED] zapísaných na [REDACTED] ak parc. č. [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] ktorá je na doplnení znaleckého posudku č. 2/2014 znalkyne [REDACTED] vyhotovenom dňa 30. 04. 2015 na jeho prílohe č. 2 označená modrou farbou vo výmere [REDACTED], do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd žalobcu na náhradu trov štátu nezaväzuje.

Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet tunajšieho súdu súdny poplatok zo vzájomnej žaloby v sume 199 eur na účet tunajšieho súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd žalovaným v 1. a 2. rade priznáva náhradu trov konania v plnej výške.“

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: «Otec sťažovateľa [REDACTED] vlastnil parc. č. [REDACTED] o výmere [REDACTED] najskôr parc. č. [REDACTED] o výmere [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] o výmere [REDACTED] ktorá vznikla rozdelením podľa GP č. 7/1945 zo dňa 23. 2. 1945, ktorým GP boli určené, vytýčené a v teréne označené všetky hranice pozemku.

V roku 1986 zdedila matka sťažovateľa [REDACTED] rod. [REDACTED] pozemok parc. č. [REDACTED] o výmere [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] o výmere [REDACTED], zmenšenú o [REDACTED] ktorý mala zdediť [REDACTED] rod. [REDACTED]...

... V roku 1988 pri mapovaní geodet [REDACTED], pracoval na Geodézii Topoľčany od r. 1962, /ďalej „mapovač“/ posunul hranicu pozemku do parc. č. [REDACTED] a [REDACTED] pri nárožnom bode domu č. 18 o 0,6 m, na konci domu č. 18 o 3 m a potom krížom cez parc. č. [REDACTED], pri vale rieky Nitry v šírke 9,6 m, čím by vlastníčka [REDACTED] bola okradnutá o takmer [REDACTED] svojho pozemku.

Napriek listinným dôkazom, ktoré sťažovateľ súdom predložil, znalec, znalkyňa a súdy tieto dôležité skutočnosti zamlčali...

... Pretože od roku 2014 chyby v operáte katastra mohol odstrániť iba sú, na doporučenie riaditeľky Správy katastra, podal sťažovateľ žalobu Okresnému súdu

v Topolčanoch /ďalej „OS“/ po upresnení vo veci určenia a vytýčenia hranice podľa pôvodného GP č. 7/1945 s tým, že táto hranica sa prenesie do operátu katastra, aby situácia v teréne bola totožná so zákresom v kat. mape Na prvom pojednávaní samosudca navrhol, aby si sťažovateľ dal vymerať hranicu na vlastné náklady geodetovi, čo sťažovateľ odmietol s tým, že hranicu má vymeranú, ale je potrebné odstrániť chybu v operáte katastra a to môže iba súd, preto podal žalobu. Odvtedy OS konal vo veci určenia hranice – novej hranice a nie vo veci určenia a vytýčenia hranice podľa pôvodného GP 4.7/1945. OS svojvoľne zmenil meritum veci, pretože ide o dve odlišné, nezameniteľné právne veci...

... Oba znalecké posudky sa hemžia lžami, podvodmi a rozpormi s listinnými dôkazmi, ktoré sťažovateľ konkrétne na základe listinných dôkazov predložil súdom, ale súdy sa s námietkami žalobcu nezaoberali akoby námietky proti znaleckým posudkom ani nemal právo podať...

... Sťažovateľ namieta porušenie práva na spravodlivý súdny proces a práva na vlastníctvo, ktoré je tiež garantované Ústavou Slovenskej republiky.»

Na základe odvolania podaného sťažovateľom krajský súd rozsudkom sp. zn. 25 Co 23/2017 z 22. novembra 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C 179/2010 z 28. októbra 2016 potvrdil.

Sťažovateľ k odvolaciemu konaniu v sťažnosti uvádza: *„Krajský súd v Nitre /ďalej „KS“/ nevytýčil pojednávanie, nič neriešil, hoci žalobca predložil ďalšie listinné dôkazy, v svojom rozsudku iba opísal rozsudok OS. Opomenul, že občan má v odvolaní jediný riadny opravný prostriedok. Stotožnil sa s OS, preto sťažovateľ namieta porušenie rovnakých práv ako OS.“*

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 119/2018 z 21. júna 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 25 Co 23/2017 z 22. novembra 2017. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že *„Najvyšší súd SR odmietol dovolania žalobcu, pretože nebolo spísaní advokátom, ktorého si žalobca z dôvodu chudoby nemôže dovoliť. Podal žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a predložil informácie z Centra právnej pomoci. Centrum požadovalo*

poplatok 4,5 eur za 1 konzultačnú hodinu, čo je pre dôchodcu s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorý potrebuje peniaze aj na lieky, s dôchodkom 271,30 za 31 odpracovaných rokov, veľká suma.

Sťažovateľ namieta porušenie práva rovnosti občanov, práva na súdnu ochranu, a práva na vyslúženie spravodlivosti.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd k sťažnosti sťažovateľa v prvom rade uvádza, že z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ sa nedomáha vyslovenia porušenia základného práva alebo slobody

či ľudského práva a základnej slobody označením konkrétneho článku ústavy a v obsahu sťažnosti neuvádza argumentáciu alebo odôvodnenie jeho názoru o porušení týchto článkov ústavy. Zároveň v sťažnosti absentuje jasne a zrozumiteľne formulovaný petit, ktorý je základnou náležitosťou ústavnej sťažnosti.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí obsahovať všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde.

Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom všeobecného súdu, v tomto prípade krajského súdu a najvyššieho súdu, a označenými základnými právami nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne vytvárala základ na záver o možnom porušení uvedených základných práv. Takúto súvislosť nemôže podľa názoru ústavného súdu vytvárať procesná situácia, v ktorej sťažovateľ uviedol porušenie „*práva rovnosti občanov, práva na súdnu ochranu, a práva na vysluženie spravodlivosti*“ bez ústavne akceptovateľných dôvodov neústavnosti postupov a rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré by umožnili preskúmať vzťah medzi napadnutými rozsudkami a označenými článkami ústavy.

Pokiaľ ide o namietané porušenie v sťažnosti označených práv postupom a napadnutým rozsudkom okresného súdu, postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, sťažovateľ túto časť svojej sťažnosti nijakým ústavnoprávne relevantným spôsobom neodôvodnil, a preto bol dôvod na odmietnutie sťažnosti ako celku v súlade so stabilnou judikatúrou ústavného súdu (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014, I. ÚS 291/2017) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Napriek tomu ústavný súd, vychádzajúc z obsahu sťažnosti a k nej doloženej spisovej dokumentácie, posúdil sťažnosť sťažovateľa a dospel k záveru, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces, t. j. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie princípu rovnosti, t. j. porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy postupom všeobecných súdov v označených konaniach okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu a ich rozhodnutiami v nich vydanými a z tohto hľadiska ich aj posúdil.

II.1 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 C 179/2010 z 28. októbra 2016

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu.

Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 25 Co 23/2017 z 22. novembra 2017, podal sťažovateľ odvolanie.

Právomoc krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorú tento uplatnil na základe odvolania podaného sťažovateľom, vylučuje, aby rozhodoval ústavný súd, preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 25 Co 23/2017 z 22. novembra 2017 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 119/2018 z 21. júna 2018

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu z dôvodu nesplnenia obligatórnej zákonom ustanovenej podmienky povinného právneho zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní vrátane spísania dovolania.

Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. Znamená to, že posúdenie toho, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu.

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Najvyšší súd sťažovateľom sťažnosťou napadnuté uznesenie odôvodnil takto:

„... Právna úprava účinná od 1. júla 2016 v § 429 ods. 1 veta druhá CSP ustanovuje, že dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom; výnimkou sú len dovolania spísané dovolateľmi uvedenými v § 429 ods. 2 CSP.

... Ak bolo podané dovolanie, ktoré nespísal advokát, súd skúma, či sa na dovolateľa vzťahuje § 429 ods. 2 CSP.

... Dovolateľa, na ktorého sa nevzťahuje § 429 ods. 2 CSP a súčasne ktorý nebol v odvolacom konaní poučený o povinnosti v zmysle § 429 ods. 1 CSP, vyzve súd prvej inštancie na odstránenie väd a poučí ho o následkoch neodstránenia väd dovolania (§ 436 ods. 1 CSP).

... V danom prípade zo spisu vyplýva, že a/ odvolací súd v poučení svojho rozhodnutia uvádza riadne poučenie v zmysle § 429 ods. 1 CSP o povinnom zastúpení dovolateľa v dovolacom konaní, b/ dovolateľ nemá právnické vzdelanie, nevykazuje znaky dovolateľa uvedeného v § 429 ods. 2 CSP a podal dovolanie, ktoré nespísal advokát. (Len pre úplnosť podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou

alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, pozn.).

... Vzhľadom na to, že žalobca napriek riadnemu poučeniu nepodal dovolanie spísané advokátom, nevznikol síce dôvod na postup podľa § 436 ods. 1 CSP, no prvoinštančný súd dovolateľa aj napriek tomu opätovne poučil o podmienkach podania dovolania a vyzval ho k náprave uznesením z 29. marca 2018 č. k. 4 C 179/2010-599. Žalobca spolu s dovolaním doručil síce súdu žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, ku ktorej priložil rozhodnutie Centra právnej pomoci z 30. januára 2018 č. PO 6146/2018 o sprístupnení informácie ohľadom podmienok žiadosti o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci. Z jeho podania nevyplýva, že by požiadal Centrum právnej pomoci o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci pre dovolacie konanie a nepreukázal, že by tak urobil dodatočne po doručení výzvy na odstránenie vady dovolania. Dovolateľ ani v lehote určenej súdom svoje podanie nedoplnil.

... So zreteľom na uvedené najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. e/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP. Vzhľadom na dôvod odmietnutia dovolania neskúmal opodstatnenosť podaného dovolania...“

Podľa názoru ústavného súdu uvedené závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení, podľa ktorých odmietol dovolanie sťažovateľa na tom základe, že sťažovateľ napriek riadnemu poučeniu nepodal dovolanie spísané advokátom a z jeho podania nevyplýva, že by požiadal Centrum právnej pomoci o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci, a ani nepreukázal, že by tak urobil dodatočne po doručení výzvy na odstránenie vady dovolania, nemožno hodnotiť ako svojvoľné.

K námietke odmietnutia dovolania sťažovateľa, pretože „*nebolo spísané advokátom*“, ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej požiadavka, aby bol opravný prostriedok k súdu vyššej inštancie podaný advokátom, je bežným javom v rôznych členských štátoch Rady

Európy (pozri Gillow proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok, 24. 11. 1986). Európsky súd pre ľudské práva tak v zásade akceptuje, pokiaľ vnútroštátne procesné predpisy vyžadujú, aby účastník bol v konaní pred najvyššími súdnymi inštanciami zastúpený advokátom (napr. Kröhnert proti Českej republike, rozhodnutie, 9. 10. 2001, č. 60224/00).

Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní, preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Čo sa týka namietaného porušenia práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd poukazuje na to, že aj pod vplyvom judikatúry ESĽP vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní sa považuje v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010) s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok ESĽP z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok ESĽP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

Na vec sťažovateľa nemožno však túto judikatúru aplikovať, pretože sťažovateľ napriek riadnemu poučeniu zo strany súdu nepodal dovolanie spísané advokátom, dokonca okresný súd sťažovateľa opätovne poučil o podmienkach podania dovolania a vyzval ho na nápravu svojím uznesením, v zmysle ktorého však sťažovateľ nepostupoval, čím sa vedome a vlastným pričinením diskvalifikoval na preskúmanie (vôbec) prípustnosti dovolania najvyšším súdom. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu nedodržel lehotu ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd mal preto dôvod na odmietnutie tejto sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanej oneskorene.

Ústavný súd napokon dodáva, že nespokojnosť sťažovateľa s obsahom rozhodnutia najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (III. ÚS 110/2012).

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie ústavného princípu rovnosti, ten spadá pod čl. 12 ods. 1 ústavy, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Uvedený článok ústavy preto nemôže plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych záležitostiach. Jeho aplikácia by prichádzala do úvahy iba v spojení s ochranou konkrétnych práv a slobôd uvedených v ústave (II. ÚS 132/02, IV. ÚS 150/03, IV. ÚS 81/2011, II. ÚS 123/02, IV. ÚS 150/03). Toto ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy by bolo možné vysloviť jeho porušenie len v spojení s vyslovením porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, a preto ak ústavný súd nedospel k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07, IV. ÚS 81/2011, IV. ÚS 214/2011).

Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2018